

Què trio?

Laura

Cerdanyola del Vallès, 1985

Quan era petita tenia la típica amiga, suposo que a cada classe n'hi ha una, a qui li agradava jugar a organitzar casaments. Potser, amb una mica de sort, això ja no es porta, però per aquells temps jo era una nena, i semblava que a totes les nenes això els hi agradava o si no... ho dissimulàvem.

Normalment jo feia de jutge que oficiava la cerimònia. Fer el discurs i pronunciar unes paraules em divertia més que fer d'assistent i només aixecar-me per aplaudir. Però això de ser jutge anava molt sol·licitat i a vegades també em tocava casar-me. Sempre ens casàvem amb l'Aleix, aquí no hi havia massa discussió. No era perquè ho triéssim, sinó perquè l'Aleix era l'únic noi que jugava amb nosaltres, tot i que jo hagués preferit el Xavi, però ell i tota la resta de nois estaven a la pista jugant a futbol.

Va anar passant el temps i quan estava acabant 3r d'ESO, com cada estiu, vaig marxar de colònies. M'agradaven les colònies, sempre coneixia gent i aquell any no va ser diferent. Havia arribat el moment, amb la motxilla a l'esquena corria cap a l'autobús; per variar, anàvem tard. A punt de pujar, vaig agafar aire profundament i som-hi, una, dos, tres i quatre, i en aixecar la vista tot de cares noves mirant-me. Aiii... quina vergonya, els estava fent esperar.

Per sort, la vergonya no em va durar gaire i ràpidament estava xerrant amb una i un altre. Una tarda, es va organitzar una gimcana. Tot anava bé fins que va arribar la cursa amb els peus lligats i a mi... m'havia de tocar amb ella... l'Alba... la única noia amb qui no havia parlat, i podeu pensar que era per casualitat, però no, jo sabia que no era una casualitat. Em moria de ganes de fer-li un petó i quan estava a prop seu no m'atrevia ni a obrir la boca, dir-li alguna cosa, el que fos... potser a ella li passava el mateix... no crec que li agradin les noies... o sí, potser sí... aiii no sé què fer... Tant m'ho vaig pensar que els dies van anar passant fins que... les colònies es van acabar i cada una cap a casa seva. Això que us explico va ser un secret, i ho va ser durant bastants anys. Primer va ser un secret per mi mateixa, no m'atrevia a pensar-hi massa. Seria puntual? potser només era una fantasia?

De fet, a mi m'havien agradat molts nois, com podia ser que això m'estigués passant a mi?

No tenia clar si m'agradaven els nois o les noies i això m'angoixava, tenia molts dubtes i més preguntes. No sabia què triar. Com em podia decidir?

A vegades em sentia estranya i diferent, no m'atrevia a compartir-ho, m'imaginava que si ho explicava alguna cosa canviaria i a mi m'agradava molt la meua vida, les meues amigues, la meua família i no volia que res canviés.

Amb el pas del temps i les voltes que li vaig donar al tema va arribar el dia en què en vaig començar a parlar, primer amb vergonya i cada cop més còmoda. La meua intuïció era certa, algunes relacions van canviar, amb les meues amigues i la majoria de la meua família em vaig sentir més a prop, em van escoltar i sentia que volien que jo estigués bé i fos feliç. També és cert, que amb altres persones em va distanciar, no ho sabien entendre... en diversos moments va ser dur, però ara penso que... què hi farem...

Per sort, han passat els anys i també ara em conec més, aquells dubtes se me'n van anar, ara ja tinc clar que m'agraden alguns nois, algunes noies, o persones que no els hi agrada classificar-se com a nois o noies, i d'això se'n diu bisexualitat.

Notes